

Голѣмиятъ трудъ и тежкитѣ условия, при които работилъ Л. Каравеловъ, скоро съсипали здравето му. Освенъ това мнозина, които не могли да разбератъ неговитѣ планове за освобождението на България, почнали да го оскърбяватъ и да огорчаватъ живота му. Особено много горчивини преглътналъ великиятъ революционеръ следъ несполуката на Априлското въстание (1876), когато турцитѣ опожарили сръдногорскитѣ села и градове. Мнозина неразбрани българи се нахвърлили срещу него — като че ли той билъ виновенъ за нещастieto.

Когато се обявила руско-турската освободителна война (1877), Каравеловъ миналъ заедно съ рускитѣ войски въ България и се спрѣлъ въ Търново. Тукъ той, следъ като пренесѣлъ и печатницата си, започналъ наново да издава *Знание*. После се преселилъ въ Русе, дето смъртта турила край на неговия буренъ животъ, пъленъ съ борби, мъки и страдания — въ 1879 г., т. е. когато билъ на 42 годишна възраст.

Любенъ Каравеловъ е написалъ извънредно много произведения, въ които дава вѣрни картини изъ българския животъ подъ турското иго. Въ всичкитѣ си стихотворения, повести и разкази той се мъчи да вдѣхне у своитѣ читатели омраза къмъ турци и гърци и любовъ къмъ родината. Колко много е обичалъ Каравеловъ своето отечество, се вижда, покрай всичко друго, и отъ тия му думи:

— Обичамъ те, мое мило отечество, обичамъ твоитѣ балкани, гори, сипеи, скали и тѣхнитѣ бистри и студени извори! Обичамъ те, мой мили краю, обичамъ те отъ всичката си душа и сърдце, ако ти и да си обреченъ на